

Titta inte på svansen

- öronen säger mycket mer!

Text: Memea Mohlin, foto: Lars Anderson

Att hunden viftar på svansen när den är glad är ingen nyhet. Är du lika medveten om var den har sina öron i samma situation? Faktiskt pratar de allra flesta hundar mer med öronen än vad de gör med svansen. Den stora fördelen med hundens öron är också att de oftast är framför oss på promenaden, de syns till skillnad från svansen som oftare är bakom.

Följande bilder visar två unga hundar av rasen Rhodesian ridgeback. Hanhunden är dryga året gammal och tiken ungefär två år. De står stilla och spanar in den hund som närmar sig.

På denna bild ser båda hundarna tämligen självsäkra och stöddiga ut. Det ser man på

- att de inte viker med blicken utan stirrar på den mötande hunden
- öronen är framtvinglade
- de är raka i ryggen

Ingen av hundarna viftar på svansen och tikens är något höjd. Men det finns en liten detalj som avslöjar att tiken inte är så säker som hon påstår. Hon har rest ragg både i nacken och på rumpan, till och med på svansen står pälsen upp.

På denna bild har självkänslan sjunkit.

- båda hundarna ser ut att vara på väg bort
- den raka siluetten har bytts mot en rundare och mer tveksam
- tikens öron har sjunkit ned och dragits något tillbaka. (Hennes huvud upplevs därför på denna bild som toppigare.)

Observera även tikens mungipor på denna och föregående bild. På den övre bilden syns hennes mungipa väl. På denna bild syns den inte alls. (Ser vi förskräckta ut drar vi också

mungiporna bakåt nedåt. Skjuter vi ut underläppen får vi ett mer barskt utseende. Mycket snarlikt en hunds mimik.)

Här får tiken nog, hon schappar. Den andra hunden verkar läskig. Öronen är nu ännu längre tillbakadragna. Om det beror på hennes sinnestämning eller i syfte att lyssna bakåt efter den andra hunden går bara att spekulera i. Hanhunden står kvar på samma ställe som på föregående bild men öronen har sänkts och dragits tillbaka. Han har vridit undan huvudet vilket betyder att han inte längre utmanar den andre.

Här har vi så den läskiga hunden. En frimodig och självsäker tollarhane, på ca 1,5 år. Han närmar sig på ett utmanande sätt genom att

- gå rakt emot ridgebacken
- hög svansföring.

Men observera hans öron som bärs högt men långt tillbakadragna. De är snarare flirtiga än utmanande. När öronen dras tillbaka dras ansiktets övriga hud också tillbaka vilket gör att ögonen blir milda, mandelformade och inte hotfullt runda.

Förstärker tollarens milda uttryck gör även de tillbakadragna mungiporna. Ridgebackhanen är inte helt säker på att han törs stå kvar utan rör sig sakta bortåt, sneglandes efter den andre.

Hans öron är tillbakadragna och ganska låga, han vill inte utmana.

Hur gick det då med detta möte? När rhodesianpojken insåg att tollaren inte var hotfull utan mest nyfiken nosade de på varandra en liten stund och gick sedan vidare åt var sitt håll utan någon dramatik alls.

Vill du lära dig mer om hundars kroppsspråk genom att studera sådana här bildserier vill jag tipsa dig om mina böcker: ”*Se vad jag säger*” och ”*Hundmöten*”, båda utgivna av Prisma förlag.

Memea Mohlin